

Kresba, záznam, myšlenka, to vyjádření přímo souvisí se základní potřebou sebe prezentace a chtění něco sdělit. Umělkyně, která se vám představuje, ctí jednoduchý princip počáteční linie, výrazového prostředku, který je definován několik tisíc let. Technika kresby tažená jedním tahem, někde zvýrazněná, silnější, někde slabounká, píchající do bílé prázdné plochy papíru. Silnější a slabší tahy evokují samotné dýchání, rytmus, který intuitivně vytváří svébytnou kompozici.

Výtvarná askeze Michaely Žemličkové umožňuje zpracovávat různá témata osobitým stylem. Architektura kresby zůstává stejná u postav lidí, portrétů nebo dalších různorodostí. To, co diváka vtáhne do nitra její kresby, není agresivita, nucená vulgarita nebo touha šokovat, ale křehká poetika černobílých kreseb. Michaela nepotřebuje pro svůj klid tuny pastózních nánosů barev na banálně velkém plátně, síla je v jediném tahu tužky, fixu, tuše, tak samozřejmém tahu, jako je její život.

Umělkyně nám záměrně neukazuje abstraktní umění, ale stylizaci, která tajemství a snové myšlení skrývá až v druhém pohledu na kresbu. Když se zastavíme, zjistíme, že vidíme krajinu z linií, čar a hmoty kresby, která znázorňuje přesně to, co si autorka zamane. Michaela pracuje vždy v cyklech, které ji zajímají, někdy se ke svým původním myšlenkám vrací a vybrušuje svou kresbu jako diamant. Kresba, na kterou se zažíváte delší čas, má schopnost vrýt se vám do paměti a zůstává tam. Zůstává tam spolu s autorkou, protože osobnost umělkyně se zrcadlově promítá do její tvorby. Proto je dílo Michaely nezaměnitelné a výjimečné.

Když mám definovat Michaelu jako umělkyni, nesmím zapomenout na mezilidské vztahy, které jsou studnou pro její tvorbu. Pozorování a společnost její tvorbu ovlivňuje, ať už je smutná nebo veselá. Je pro ni nezbytností pracovat vždy na místě, které má své kouzlo, klid a Genia loci. Michaela Žemličková se umí na svět dívat lépe než kdokoliv jiný, je to mistr pozorování. Posledním pilířem její tvorby je pracovitost, linka, která musí být dokonalá. Jako bychom slyšeli: „*Tu linku překreslím, třeba po sté, ale musí být po mém.*“

MgA. František Postl

www.postlsocha.cz